

olyan figyelmeztetések, intések az életünkben, amelyekkel vágyik jellemünket fejleszteni, amivel vágyik bennünket jobb emberré tenni, és felkészíteni arra, hogy örök életet adhasson nekünk. Pál apostol is arról ír, hogy jó dolog szembesülni hibáinkkal, hogy azokat kijavíthassuk, meggyógyulhassunk. *„Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak. Annak okáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítétek föl, és lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a sánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon”* (Zsid 12,11–13).

Rólad van szó

Amikor szembesülünk azzal, hogy nem mi vagyunk a jó Isten, és nem vagyunk tökéletesek, sőt hibáink másoknak kellemetlenséget, esetleg fájdalmat vagy talán botránkozást okoznak, akkor igen rosszul érezzük magunkat. Két alapvető döntési lehetőségünk van, (1.) megbántódunk, elkeseredünk, halogatjuk a változás irányába tett lépéseket, magunkba zárkozunk, vagy éppen kritikussá válunk, hiszen mások sem tökéletesek mellettünk, esetleg felhatalmazzuk magunkat arra, hogy elutasítsuk a fejlődés lehetőségét, vagy (2.) belátással, önmagunk felé is megnyilatkozó türelemmel elfogadjuk a változásunk szükségességét. Ha kell, segítséget kérünk rossz tulajdonságaink, gyakorlatunk megváltoztatásához. Természetesen nem ígérhetem, hogy önérzetünk, egónk ez esetben elégedett lesz döntésünkkel, de olyan értékes lehetőségek nyílnak meg előttünk, amelyekre legmerészebb álmainkban sem gondoltunk volna. Merjünk a talán kényelmetlenebb, de szebb lehetőség, a belátás, a fejlődés mellett dönteni. *„És senki ne gondoljon az ő szívében gonoszt az ő felebarátja ellen.”* (Zak 8,17a) *„És ha a gonosztevő megtér az ő gonoszságától, melyet cselekedett, és törvény szerint és igazságot cselekszik: ez az ő lelkét megtartja életben. Mert belátta és megtért minden gonoszságától, melyeket cselekedett: élvén éljen, ne haljon meg”* (Ezék 18,27–28).

A témához illeszkedő további igeversek

Zsolt. 111,10; Jak. 5,15–20; Zsid 3,7–13; 12,7–13; Ésa 53,5–8; Róm. 12,1–2...

www.banhiditibor.hu

Sorsfordító döntések – 10.

Megbántódás vagy belátás

Nágocs, 2014. január 25.

„Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa.” (Zsid 12,7)

Ismét nagy tisztelettel és örömmel köszöntelek, kedves Olvasó. Fogadd szeretettel az újabb témáról készült rövid összefoglalót. Ószintén kívánom, hogy legyen életed és lelki egészséged öre Isten Szava. Jelen sorozat pedig támogassa értékes elveid építését, mely jellemed pótolhatatlan gerince lesz.

Bevezetés

Sorozatunk 10. alkalmával egy olyan témát választottam, ami gondolkodásunk és személyiségünk fejlődéséhez, éréséhez sok erőt és késztetést adhat. **A megbántódás vagy a belátás olyan helyzetekben hozott viselkedési döntésünk, amikor csalódunk, vagy hibáinkkal, hiányosságainkkal szembesülünk önmagunk előtt, esetleg mások közreműködésével.** Ez utóbbi kellemetlenebb, viszont lelkünk legmélyén tudjuk, hogy végre elérkezett annak az ideje, hogy előrébb jussunk, fejlődünk. Jó hír az, hogy van lehetőségünk dönteni e két viselkedésforma között. **Most azt vizsgáljuk, mi a megbántódás, a sértődés tünete, természete, illetve milyen értékeket, gyümölcsöket teremhet a belátás.**

Talán kevés esetben fordul elő velünk, hogy nagyon jó dolgok közül válogathatunk, ez korunkban még inkább gyermek és fiatal korunkra jellemző, felnőttként azonban egyre többször tapasztaljuk, hogy inkább a rossz dolgok közül kell a legkevésbé rosszat választanunk. A megbántódás melletti döntésünk eleve kizárja boldogságunkat, mert elveszítjük lelki egyensúlyunkat, békénket, a belátás szintén fájdalmas lehet „érvédelmünk” miatt, még ha később fejlődésünket is eredményezheti.

Mindezek előtt néhány gondolat saját hibáinkról: Ha tökéletesnek, vagy a „teljes igazságot” képviselő birtokosnak szeretnéd mások előtt látni magad, akkor nincs szükséged még e témára. Ha kész vagy önvizsgálattal szembesülni fejlesztendő területeiddel, gondolkodjunk közösen.

A megbántódás tünetei, természete

A megbántódás, erősebb kifejezéssel megsértődés, általános emberi magatartás. Mindannyiunkkal előfordult már. E döntésünket több külső és olykor belső tényezők is kiválthatják. Jól ismerjük azt a csalódást, amikor valami jó dologba beleéltük magunkat, azután nem valósulhat meg, vagy szembesítenek hibánkkal, fejlesztendő területeinkkel. Ez utóbbi esetben szívesebben vizsgáljuk azt, hogyan mondták, kik mondták, ahelyett, hogy megvizsgálánánk, mit tanulhatunk az esetből.

A következő történetből megfigyelhetjük, hogyan hat a megbántódás melletti döntésünk érzelmeinkre, viselkedésünkre. Akháb izraeli király megkívánta országa egy becsületes polgárának birtokát, de kérése ellenére nem kapta meg. *„És felelt Nábót Akhábnak: Isten őrizzen, hogy néked adjam az én atyáimtól maradt örökséget. Akkor **hazament Akháb nagy bánattal és haraggal a beszéd miatt, amelyet szólott néki a jezréelbeli Nábót, mondván: Nem adom néked az én atyáimtól maradt örökséget; és lefeküdt az ő ágyára, és arcát a fal felé fordította, és nem evett kenyeret.** Hozzá menve az ő felesége Jézabel, mondta néki: **Miért háborodott meg a te szíved, és kenyeret nem eszel?** És ő mondta néki: Mert ama jezréelbeli Nábóttal beszéltem, és azt mondtam néki: Add nekem a te szőlődet pénzért, vagy ha inkább tetszik, más szőlőt adok néked érte, ő pedig azt mondta: Nem adom néked az én szőlőmet.”* (1Kir 21,3–6) Olyan, mintha a király beragadt volna kamaszkori sértődékenysébe. Akháb nagyon rosszul érezte magát, ha szépíteni szeretnénk, elkeseredett, megkeseredett. Bántotta az önérzetét, hogy királyi kérése ellenére nem kapta meg azt, ami neki tetszett.

Salamon király írta élete végén saját tapasztalatból is: *„Jobb a szűkölködő, de bölcs gyermek a vén és bolond királynál, aki nem szenved el az intést többé. Mert az a fogságból is uralkodásra megy, holott ennek országában szegénységben született”* (Préd 4,13–14). Nem tekinti éppen bölcs viselkedésnek az intés „el nem szenvedését”.

Kedves Olvasó! Jó esetben te és én sem leszünk királyok a közeljövőben, de azért velünk is elő fog fordulni, hogy vágyaink nem teljesülnek, emiatt csalódhatunk. Vagy éppen valamilyen vélt vagy ténylegesen létező hibánk miatt intést kapunk, amit nem lesz könnyű hordozni. Jó hír azonban az, hogy szabadon dönthetünk, megbántódunk, megsértődünk, vagy inkább belátó, megértő, türelmes viselkedés mellett döntünk. Vajon milyen értékek, „gyümölcsök” várnak ránk, ha képessé válunk a belátó, türelmes emberi kapcsolatok mellett elköteleződni?

A belátás értéke és gyümölcsei

Témánk e fejezeténél olyan történetet idézünk fel, ami a világtörténelemben egyetlen egyszer fordult elő. Az Atya és a Fiú Isten között rövid időre ellentét alakult ki. Jézus emberként élt közöttünk, és nagycsütörtökön, az utolsó vacsora után a Gecsemáné kertbe érve rendkívüli imádsága idején vette magára bűneinket. Tehát úgy állt tanítványai és Atyja előtt, mint a világ leggonoszabb és legkegyetlenebb halált érdemlő teremtménye. Nem csoda, hogy visszariadt a rá váró kihallgatásoktól és a kegyetlen kivégzéstől, mindezt úgy, mintha tényleg ő követte volna el mindannyiunk bűnét. Megváltásunk legnehezebb pillanataiban együttérzésre, támogatásra vágyott. Nem számított arra, amit három legszeretettebb tanítványától kapott ezekben a pillanatokban. Lehetősége adódott itt is dönteni, elkeseredik, megbántódik, megsértődik, vagy belátással, türelemmel viseltetik barátaival szemben.

*„És maga mellé vevén Pétert és Zebedeusnak két fiát, kezdett szomorkodni és gyötrődni. **Ekkor mondta nekik: Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig! Maradjatok itt és vigyázzatok énvelem.** És egy kissé előre menve, arca borult, könnyörögvén és mondván: Atyám! Ha lehetséges, müljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen amint én akarom, hanem amint te. **Akkor ment a tanítványokhoz, és aludva találta őket,** és monda Péternek: **Így nem bírtatok vigyázni velem egy óráig sem!?** Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen. **Ismét elment másodszor is, és könnyörgött, mondván: Atyám! Ha el nem múlhat tőlem e pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod. És mikor visszatért, ismét aludva találta őket; mert megnehezédtek az ő szemeik.** És ott hagyva őket, ismét elment és imádkozott harmadszor ugyanazon beszéddel szólván. Ekkor ment az ő tanítványaihoz, és mondta nekik: **Aludjatok immár és nyugodjatok. Íme, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik**” (Mát 26,37–45). Jézus élete legnehezebb pillanataiban is példamutatóan hordozta a sértést, az igazságtalanságot. Magára vállalta a mi megsértődésünket, megbántódásunkat, a fejlődésünkkel szembeni ellenállásunkat. Úgy állt tanítványai előtt, mintha ő követte volna el ezeket a bűnöket helyettünk, és meg is érdemelné azt, hogy ne érezzenek vele együtt, és megérdemelné a rá következő szenvedéseket. Pedig azok bennünket terhelnek, és nekünk kellene hibáink miatt bűnhődni.*

Mindezek hátterén, akik azért még nem vagyunk tökéletesek, megalapozott azt feltételeznünk, hogy lehetnek Megváltónktól jóváhagyott